

Sygn. akt XI Ka 283/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Sławomir Kaczor

Protokolant: st.sekr.sąd.Agnieszka Juścińska-Pietrzak

po rozpoznaniu w dniu 7 kwietnia 2015r.

sprawy P. P.

obwinionego z art.86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Białej Podlaskiej

z dnia 23 grudnia 2014r. sygn. akt VIIW 5372/14

I. uchyła zaskarżony wyrok i na podstawie art.5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw postępowanie przeciwko obwinionemu umarza;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa

XI Ka 283/15 UZASADNIENIE

P. P. obwiniony został o to, że w dniu 28 stycznia 2013r.

w miejscowości M. pow. (...) na skrzyżowaniu ulic (...) z P. kierując samochodem osobowym marki B. (...) o nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności i wykonując manewr skrętu z ulicy (...) w ulicę (...) nie zachował bezpiecznej odległości od pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez R. Z. doprowadzając do zderzenia z tym pojazdem

tj. o czyn z art.86 § 1 k.w.

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014r. Sąd Rejonowy w Białej Podlaskiej uznał obwinionego za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art.86 § 1 k.w. i przy zastosowaniu art.39 § 1 k.w. odstąpił od wymierzenia kary; zwolnił obwinionego od kosztów sądowych zaś wchodzące w ich skład wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa; zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżyciela posiłkowego R. Z. kwotę 782, 28 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Od wyroku tego apelację wniósł obrońca obwinionego. Zarzucił, iż utrzymanie w mocy zaskarżonego rozstrzygnięcia prowadziłoby do skazania obwinionego za czyn, który z upływem dnia 28 stycznia uległ przedawnieniu. Podnosząc powyższy zarzut wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Abstrahując od oczywistej nieporadności w sposobie sformułowania zarzutu, pochodzącego wszak od podmiotu fachowego, wyrazem której jest chociażby stanowisko o „przedawnieniu czynu”, apelacja co do zasady zasługuje na uwzględnienie.

Karalność czynu zarzuconego obwinionemu, przy uwzględnieniu regulacji art.45 § 1 k.w. ustala bowiem z dniem 28 stycznia 2015r., przy czym omawiana negatywna przesłanka procesowa, przewidziana w art.5 § 1 pkt 4 k.p.k., zaistniała już po wydaniu zaskarżonego wyroku. Powyższe skutkowało koniecznością jego uchylecia i umorzenia postępowania.

Odnosząc się zaś do żądania zasądzenia na rzecz obwinionego poniesionych przez niego kosztów należy stwierdzić, że obwiniony ani jego obrońca w żaden nie udokumentowali faktu poniesienia takich kosztów. Dlatego też poprzestano na obciążeniu Skarbu Państwa – zgodnie z regulacją art.118 § 2 k.p.w. – kosztami postępowania. Rozstrzygnięcie takie nie wyklucza wydania kolejnych decyzji w przedmiocie omawianego wniosku, co uzależnione jest od spełnienia wyżej określonego warunku.

Pozostając przy zagadnieniu kosztów postępowania ubocznie tylko nie sposób nie zauważyć, że rozstrzygnięcie zapadłe w omawianym przedmiocie w zaskarżonym wyroku, dotyczące zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego, nie znajdowało oparcia zarówno w ujawnionych okolicznościach sprawy jak i w obowiązujących przepisach prawa. Niezależnie od tego, że również w tym przypadku ani oskarżyciel posiłkowy ani jego pełnomocnik nie udokumentowali poniesienia przez R. Z. kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika z wyboru, całkowitym nieporozumieniem jest zasądzenie zwrotu takich kosztów – w przypadku uznania obwinionego za winnego – od Skarbu Państwa. Powołany w pisemnych motywach rozstrzygnięcia art.624 § 1 k.p.k., recypowany na grunt postępowania o sprawach o wykroczenie przez art.119 k.p.w., reguluje bowiem kwestię zwolnienia oskarżonego od zapłaty należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych. Do takich kosztów nie należą natomiast, zgodnie z regulacją art.616 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k., wydatki stron poniesione z tytułu ustanowienia pełnomocnika. Z kolei przepis art.627 k.p.k., również znajdujący zastosowanie w sprawach o wykroczenia, nakłada obowiązek zasądzenia od skazanego kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa, oraz wydatków na rzecz oskarżyciela posiłkowego.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. w zw. z art.109 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania nastąpiło na podstawie art.118 § 2 k.p.w. w zw. z art.634 k.p.k. i art.119 k.p.w.

Sławomir Kaczor